

[LIII Gyldenkilde]

fremover skal betale de første otte dages ledighed.

Det, jeg her har sagt, ligger jo, om ikke milevidt, så alligevel et godt stykke fra, hvad der står i forslaget, og derfor har vi indstillet det til forkastelse.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal gøre det meget kort, for det bliver jo reelt gentagelser af det, vi sagde under førstebehandlingen.

Vi lægger ikke skjul på i Fremskridtspartiet, at disse fonde bestemt ikke er vores livret. Og vi er også bange for, at de tre fonde, der nu bliver, og som skal styres af finansministeren mere eller mindre enerådigt – så vidt jeg kan se i forslaget, er der en fem stykker, der skal hjælpe ham med det – meget let kan føre med sig, at det med tiden ender med, at man kommer her til Folketinget, for man starter let og elegant på de fem pct. med den opdeling, det giver, men i løbet af få år er den oppe på otte pct.

Men det, som jeg synes er fantastisk genialt gjort af regeringen ved dette lovforslag – det vil jeg da gerne, havde jeg nær sagt, rose den for, men jeg har altså gennemskuet det – er, at man starter meget stille og roligt med erhvervslivet. Kort sagt først i 1997 lader man dem betale en lille del. Jeg er da glad for, at det først kommer i 1997, men det var jo ret nærliggende at spørge finansministeren: Hvis vi prøver at skue 3-4 år længere frem, frem mod årtusindskiftet, hvor skal erhvervslivet så finde deres placering i relation til betalingen til dette system?

Det, der er væsentligt for mig – og jeg gentager det, indtil der engang bliver hørt efter – er, at man ikke kan komme uden om, at det rammer erhvervslivets konkurrenceevne, når man bliver ved med at vælte udgifter over på dette erhvervsliv, som jo er det eneste sted, de rigtige arbejdspladser kan skaffes. Når man tænker på, hvad der står i det nye startgrundlag, det lille fine hæfte, vi fik, trykt på glittet papir og med alle de store, flotte udtalelser om, hvad regeringen vil i relation til erhvervslivet, synes jeg ikke, man reelt efterlever det hverken med dette lovforslag eller med en masse andre ting, vi ser herinde, hvor man kan påpege, hvad det kommer til at koste erhvervslivet i øgede omkostninger.

Det ender, som vi ved, med, at arbejdsløsheden stiger. Vi har set de sidste tal fra EF, og skønt man lovede, at et ja til Unionen ville give en kæmpefremgang i beskæftigelsen, viser tallene fra hr. Henning Christophersen nu tydeligt og klart, at vi får øget arbejdsløshed på grund af mindre vækst inden for EF. Det sidste regeringen sikkert også før afstemningen. Man lod selvfølgelig bare være med at fortælle det, for at få det dér ja igennem. Nu har man fået ja'et, og så synes jeg, man skulle leve op til at finde ud af nogle ordninger, der betyder, at vi virkelig får nogle folk i gang med at arbejde i det danske erhvervsliv og så lade være med gang på gang at fremsætte forslag om love, der er med til at forringe erhvervslivets konkurrenceevne.

Vi må afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil blot bede hr. Poul Nødgaard om at huske længere end 2 eller 3 dage tilbage. Jeg beder hr. Poul Nødgaard huske tilbage til førstebehandlingen af dette forslag, hvor hr. Poul Nødgaard og jeg også havde en ordveksling. Jeg vil igen gerne understrege – og det blev også bekræftet af finansministeren på det tidspunkt – at skulle det mod forventning vise sig i 1997, at konjunkturerne og erhvervslivets belastning er anderledes, end det forventes nu, er regeringen indstillet på at tage diskussionen om dette arbejdsmarkedsbidrag op til fornyet overvejelse. Det blev sagt dengang, det blev bekræftet af finansministeren, og derfor synes jeg, at det er aldeles usagligt af hr. Poul Nødgaard at køre den vogn frem igen en gang, når demotiet kom klart under førstebehandlingen.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg blev helt overrasket over, at det allerede var min tur, men jeg skal heller ikke knytte så mange bemærkninger til det. Jeg har lyttet mig til, at positionerne hos Venstre og De Konservative, der gerne vil fremstille dette her som en skatteskrue uden ende, er helt upåvirket af de meget klare regler, der er i lovforslaget, om, hvilke udgifter der skal dækkes af disse bidrag. Jeg kan heller ikke indse, at hr. Kai Dige Bach har ret i sit ræsonnement om, at et arbejdsmarkedsbidrag opkrævet hos lønmodta-